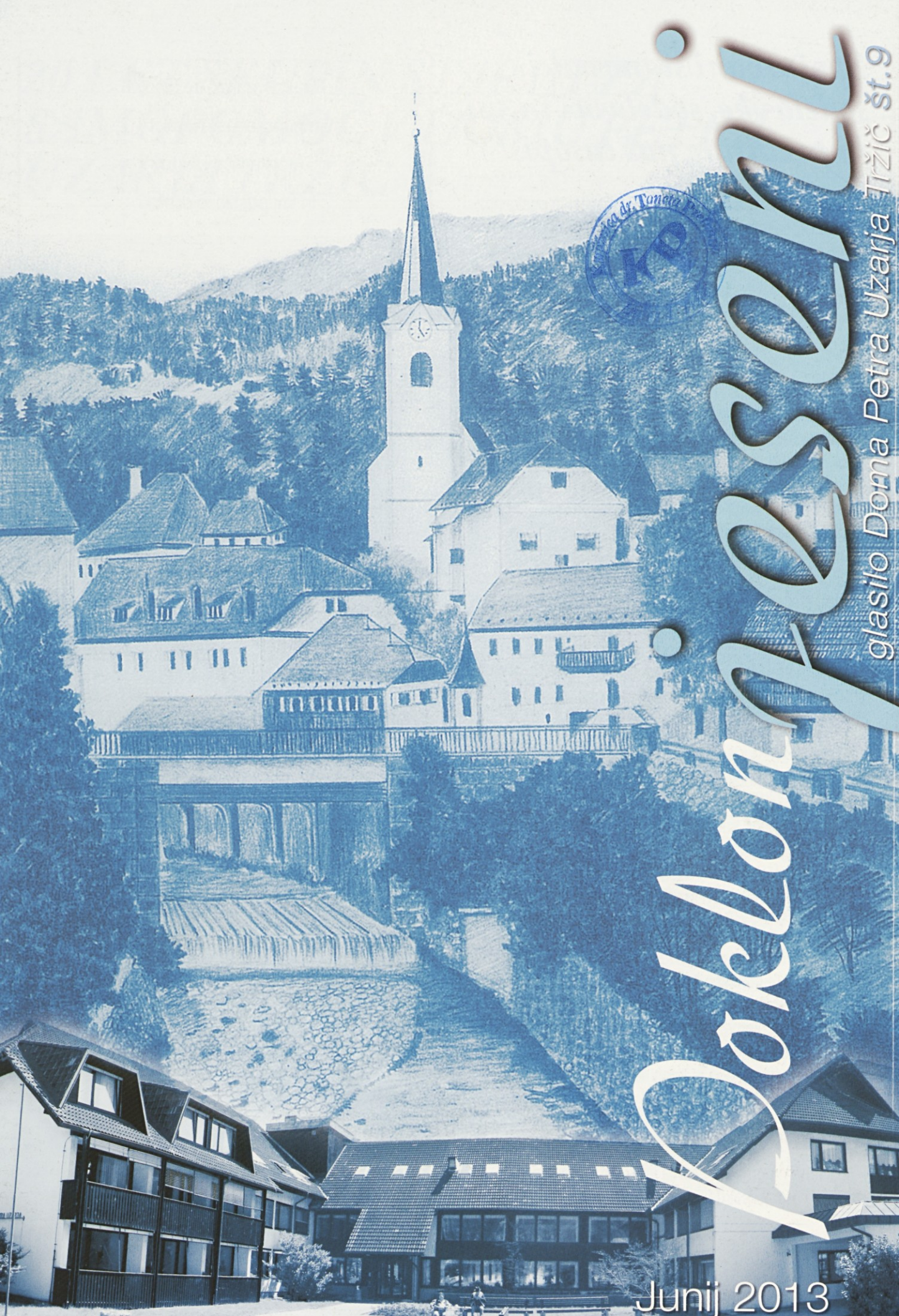

Okolje osorli

glasilo Doma Petra Uzarija Tržič št.9

Junij 2013

Spoštovani stanovalci, sodelavke, sodelavci in vsi, ki prebirate naš časopis!

Z zadovoljstvom se lahko ozremo na preteklo poslovno leto 2012, saj smo ga kljub težkim časom zaključili s pozitivnim rezultatom. Za dosežene poslovne rezultate pa smo zaslužni prav vsi, zaposleni in stanovalci. Naš osnovni cilj je skrbeti za stanovalce in jim nuditi kvalitetno in prijetno bivanje v našem domu. Zato smo v preteklem letu izvedli nekaj večjih investicij v obnovo doma in nakup osnovnih sredstev. Dokončali zadnjo fazo obnove klicnega sistema na odd. 1, 3 in 5, v vse skupne prostore namestili požarne javljalce, zamenjali okna v glavni jedilnici in avli doma, za nemoten izhod v park namestili notranja avtomatska drsna vrata in na zunanja vrata vgradili senzor za avtomatsko odpiranje vrat, pripravili projekte za energetsko sanacijo doma, uredili parkirišče za zaposlene, v glavni jedilnici izolirali strop, posodobili telefonijo in nabavili vrtni traktor za košnjo trave. Največja in glavna pridobitev našega doma je bila izgradnja športnega parka za starejše, kjer se lahko razgibajo tako stanovalci doma kot ostali starejši občani naše občine. Park je bil v celoti postavljen s pomočjo donatorskih sredstev Lions kluba Tržič, ki je sredstva zbiral na dobrodelnih akcijah, v veliko pomoč pri financiranju in gradnji pa je bil tudi župan Občine Tržič.

Tudi v letu 2013 bomo z lastnimi sredstvi nadaljevali z obnovitvenimi deli v domu in okolici. Tako smo v spomladanskih mesecih že izvedli gradbena dela in dom priklopili na javno kanalizacijsko omrežje. Pred kratkim smo zamenjali okna na vhodu v dom, v pritličju in prvem nadstropju. V poletnem času bomo zamenjali kotel za toplo sanitarno vodo in v kolikor nam bodo finance dopuščale, v jesenskem času zamenjali strešno kritino in izolirali podstrešje.

Mesec junij je običajno čas v letu, ko že po tihem odštevamo dneve do dopusta, planiramo, načrtujemo potovanja in poletne oddihe. Čeprav časi niso najlažji, si je potrebno kdaj pa kdaj oddahniti, se spočiti, nabrati moči za nove izzive, nove ideje in nove mesece, ki so pred nami.

Za konec vam želim, da vas poletno sonce napolni z novimi energijami, novimi idejami in ustvarjalnostjo.

»Resnična umetnost življenja je v tem, da najdemo čudovito tudi v vsakdanjem« (Pearl S. Buck)

mag. Renata Prosen,
direktorica

Na sinji morski se gladini
v meglicah jadro lesketa ...

Le česa išče si v tujini
in kaj pustilo je doma?

Morje kipi in veter vleče,
škrpaje jambor se šibi.

Ah, jadro si ne išče sreče,
pred srečo tudi ne beži!

Nad njim se sončna luč razžarja,
pod njim je morje v dalj in šir.

A jadro si želi viharja,
kot da v viharju bil bi mir!

(Mihail J. Lermontov)

POKLON JESENİ

Glasilo Doma Petra Uzarja Tržič

Direktorica: mag. Renata Prosen

Uredniški odbor:

Marjeta Šumič, dipl. delovna terapevtka

Maja Lapuh, dipl. delovna terapevtka, pripravnica

Tanja Ahačič, prostovoljka in odgovorna urednica

Grafika na naslovnici: Mirko Majer

ISSN: 1855 - 685X

20 LET SKUPIN STARIH ZA SAMOPOMOČ V DOMU PETRA UZARJA TRŽIČ

Zato si že vsa ta leta prizadevamo pridobivati nove prostovoljce. V dvajsetih letih se je zvrstilo že kar nekaj: Jožica Srečnik, Helenca Plevanč, Zora Šemrl, Vida Skorenšek, Draga Koren, Ana Golja, Marija Jereb, Pavla Papler, Helena Gros, Silva Kuhar, Polona Dulc, Jožica Kopač, Vika Jekovec Primožič, Erna Dikavčič, Bernarda Balantič in aktualne voditeljice Anica Mihelič, Tanja Ahačič, Breda

Ni minilo veliko časa od dne ko smo ponosno praznovali deseto obletnico skupin starih za samopomoč v našem domu. No, pa je tu že dvajseto leto delovanja, ko so skupine postale kot nekaj samoumevnega in nepogrešljive del življenja v domu.

A spomini na začetek so tako živi, kot bi bilo to včeraj. Najprej je bilo treba seznaniti z idejo o ustavitvi skupin takratno direktorico doma Danielo Mešič, povabiti k sodelovanju socialno delavko Ljupko Cahunek, določiti datum prvega srečanja, povabiti stanovalce. In tako je bil 12. marec 1993 dan, ko smo prebili led. Priznam, da je bilo na začetku kar malo treme, saj si nisem predstavljala kako se bo zadeva razvijala. A glede na izkušnje, ki so jih imeli voditelji skupin že v nekaterih drugih domovih, kjer so se take skupine že prijele in delovale po vzoru in mentorstvu prof. dr. Jožeta Ramovša, Toneta Kladnika in Branke Knific, nisem imela bojazni, da nam ne bi uspelo.

Nekaj časa sva skupino s socialno delavko vodili sami, kasneje pa nama je uspelo k sodelovanju privabiti prostovoljke in skupine so se postopoma množile. Vsaka skupina si je nadela svoje ime: Marjetice, Luč, Upanje, Tulipan, Zvončki, Sončnica, Slavčki, Štrenca, Mati modrosti, Ustvarjalna skupina. Sčasoma so vodenje vseh skupine prevzele prostovoljke, saj je končni smisel skupine za samopomoč nadomestna družina, v kateri se med posamezniki stkejo globoke in pristne prijateljske vezi, medsebojna pomoč in podpora. Dolžnost strokovnega delavca doma pa je do vseh stanovalcev imeti enakovreden odnos, ki pa ne omogoča doseganja zelenega smotra skupine za samopomoč.

Bedina, Albina Kosmač, Jana Toporiš, Milena Knafelc, Vera Ahačič, Milica Ivnik, Nuša Jenko, Nuša Perko, Rina Golja, Marina Berlot, Anka Roblek, Marija Smolej, Draga Heijden Bajt, Štefka Grašič, Janja Zupin.

Vsaka od teh je in še prispeva svoj kamenček v mozaike lepih in manj lepih spominov, življenjskih zgodb, ki bi bili lahko romani, veselih in žalostnih trenutkov, iskrenih objemov in toplih stiskov rok...ti mozaiki spominov so tako pisani kot je pisano življenje samo...in skupaj jih gradimo še naprej, z vsakim dnem in vsako uro srečanja...želimo si jih graditi v neskončnost, kot si želimo v neskončnost plesti mrežo toplih medčloveških odnosov.

Po vseh teh letih lahko rečemo, da so skupine dosegle svoj namen, še več, so ga še presegle in prav je tako. So najboljša zdravilo zoper osamljenost in občutkom zavrženosti. Marsikomu sodelovanje v skupini omili stisko, ki jo doživlja ob namestitvi v dom in najde tako nov smisel življenja v starosti ter tako v ohranitvi jaza ter svoje lastne vrednosti.

Ob vsem tem pa ne smemo pozabiti na vodstvo doma, ki je bilo projektu vseskozi naklonjeno. Brez posluha vseh direktorjev, Daniele Mešič, Rudija Kolmana, mag. Zvonke Hočevar in sedanje direktorice mag. Renate Prosen, ne bi dočakali tega jubileja. Iskrena hvala v imenu vseh stanovalcev in voditeljic skupin. Zavedamo se, da ste s posluhom in razumevanjem tudi vi dodali svoj prispevek k mozaiku.

Marjeta Šumič

Dvajset let izkušenj pri medčloveškem druženju v skupinah

Ko me je Marjeta Šumič prijazno povabila k sodelovanju pri praznični 20-letnici skupin za medgeneracijsko druženje v Domu Petra Uzarja v Trzinu, me je spomin ponesel tja daleč nazaj. Skupaj z kolegico Ljupko Cahunek sta se takrat – mlada delovna terapevtka in socialna delavka – navdušeno pridružili širjenju skupin starih ljudi na osnovi prostovoljstva, samopomoči in medgeneracijskega povezovanja. Tedaj je v Sloveniji delovalo prvih nekaj deset skupin v kakih desetih krajih. Širile pa so se naglo kot gobe po dežju; bile so pravi odgovor na živo človeško potrebo po medčloveškem druženju, po lepem pogovoru in sproščnem vzdušju. Stanovalci doma potrebujejo živ stik z življenjem ljudi v okolju, katerega utrip prinašajo prostovoljski voditelji skupin. Vse pa poživilja vseživljenjsko učenje, saj pogovor in druge dejavnosti v skupini spodbujajo človekove možgane, da so radovedni in učljivi tudi v častitljivo visokih letih.

Od takrat smo po vsej Sloveniji usposobili več tisoč voditeljev skupin, v stotinah skupin se družijo starejši in mlajši. Že več kot četrto stoletje poslušam stavek, ki je bil izrečen tudi včeraj ob predstavitvi diplome nove prostovoljke, ki je navajala zapis ene od starejših gospa v svoji novi skupini: »Sreda, ko se srečamo v skupini, je moja najlepša ura v tednu.«

Ko se človek poglobi v zadovoljstvo več tisoč prostovoljcev, ki vodijo te skupine, in desetkrat toliko starih ljudi, ki se v njih tedensko družijo, ga preplavi veselje nad tem lepim programom v krajevnih skupnostih in v domovih za stare ljudi po Sloveniji. Tudi to je ena med mnogimi lepimi in dobrimi stvarmi pri nas, na katero smo lahko ponosni in zanjo hvaležni. Tako malo nas stane: uro do dve prostovoljskega dela tedensko, ki ga očitno brez vsake škode za službo ali družino zmoremo tudi zelo zaposleni v srednjih letih, prav tako študentje ali upokojenci. Seveda se moramo za prostovoljske voditelje temeljito usposobiti, toda tudi pri tem ugotavljamo, koliko pridobimo.

Kaj vse nam pravzaprav te skupine dajejo? Dobro družbo, ki je edino domače zdravilo proti osamljenosti na stara

leta. Prostovoljcem reden človeški stik s starejšimi, kar je edini način za lastno kakovostno staranje – staramo pa se vsi s hitrostjo šestdeset minut na uro. Dom za stare ljudi, kjer se zaposleni utapljajo v zahtevno delo oskrbe, nege in druge obveznosti, pridobi z mrežo skupin mehak, topel obliž sproščene človečnosti. Seveda mora biti mreža skupin v ustanovi dovolj gosta, da se pozna v vzdušju; zajeti mora več kot tretjino stanovalcev. Kot za vse drugo, je treba zanjo dobro skrbeti – v spominu imam, kako navdušeno in zavzeto sta pred dvajsetimi leti skrbeli za širjenje skupin v trziškem domu Marjeta in Ljupka. Mreža skupin, ki se v kraju širi in deluje skozi desetletja, postane ljudem odličen zgled, kako naj se pripravljamo na čedalje večji delež starih ljudi, da nam to ne bo delalo novih problemov, ampak nas bo naučilo tega, kar smo zanemarili v preteklih letih ob nagli rasti materialne blaginje: zavestnega učenja lepih odnosov med ljudmi, pogovorne kulture, da drugega pozorno poslušamo, da mu z veseljem pripovedujemo svoje lepe izkušnje, da se skupaj učimo kakovostnega staranja in iščemo smisel starosti. Naša nedavna raziskava med starejšimi ljudmi je pokazala, da malokaj bolj prispeva k doživljanju sreče, kot občutek, da drugi jemljejo resno in prevzemajo naše življenjske izkušnje. V skupinah to zelo živo doživljamo. Zato v njih lažje zaslutimo, da ima globok človeški smisel tudi naše pešanje in nemoč: ob njem se učimo brezpogojno sprejemati sami sebe in zaupati v moč življenja, od drugih pa hvaležno sprejemati pomoč v zavesti, da se s tem učijo najbolj dragocenega v človeškem življenju – človeškega sočutja in solidarnosti med ljudmi.

Prof. dr. Jože Ramovš, Inštitut Antona Trstenjaka za gerontologijo in medgeneracijsko sožitje

LEPO ŽIVLJENJE

Kako lepo je življenje,
če te vsak dan veseli,
pa naj bo pomlad cvetoča
ali jesen umirajoča.
Vsak čas svojo lepoto ima,
le kdor jo cenit zna.
O jesen, kako čudovita si,
kamor pogledam, vse se zlati.
Kakor bi sonce vedelo,
da pozimi ne bo moglo sijati
in je hitelo svoje žarke
na Zemljo poslati.

ANA KRAVANJA BAJC, Sončnica

Rada pridem na skupino, ker je tukaj tako fletno. Komaj čakam četrtek, da se ob 10h začne srečanje.

METKA DORNIG, Marjetice

Ko sem prišla v dom, sem bila zelo bolna. Sedaj sem že štiri leta Marjetica. Všeč mi je, da mi ni dolgčas, ker se pogovarjamo o različnih temah, včasih tudi o sebi. Lepo je, ko praznujemo rojstne dneve ob obloženi mizi in pesmi. Kar prehitro mine eno srečanje.

ANGELCA RUPAR, Marjetice

Sem zelo vesela, ker sem se hitro vključila v skupino. Voditeljici prinašata novice in tako se seznanim s civilizacijo. Všeč mi je, ker se pogovarjamo in poslušamo.

NEŽKA KIMOVEC, Marjetice

Vesela sem, ker se je vključila tudi moja bivša sodelavka Štefka. Sedaj imam prijateljico.

ANGELCA VIDMAR, Marjetice

Vsak četrtek nas je več – zakaj? Zaradi visoke kvalitete predavanj, ki jih imata voditeljici Anka in Marina. Vsi smo zelo navdušeni in pozorno poslušamo doživetja z njunih potovanj, ki so nam pristrčno predstavljena, kot da bi bili mi na njih. Komaj čakamo, da spet pride četrtek, da se razveselimo na naših srečanjih. V času praznikov in počitnic pa vsi pogrešamo naša vesela srečanja. Sam se udeležujem srečanj že več kot eno leto.

ANTON UMEK, Sončnica

Ena od skupin v domu je tudi skupina Tulipani. Naša skupina šteje od 12, včasih pa tudi do 15 oskrbovancev, dobivamo se vsak četrtek dopoldan. Našo skupino vodita prostovoljki Milena in Jana, ki nam popestrita dan. Ob kavici in kaki slaščici se hitro lotimo pogovora, ki kar prehitro mine. Zelo radi sodelujemo pri raznih besednih igrah in ugankah, veliko se pogovarjamo tudi o časih ko smo bili tudi mi mlajša generacija, o delu ki smo ga opravljali in o naših družinah. Milena Knafelc skupino vodi že deset let in smo ji zelo hvaležni, da prihaja, vodi in živi s to skupino tako dolgo. Jana pa je pri naši skupini novinka, zelo rada nam skuha dobro kavico in pove kako zgodbico. Nikoli ne pozabimo na slavljenje, spomnimo se jih z rožico in tudi pesmico jim zapojemo. Na žalost pa tudi kdo odide za vedno, dostojanstveno se poslovimo od njega.

Zelo nam je všeč, da izvemo stvari, katere v so pomembne tisti trenutek, kot so politika, nesreče, dogodki o katerih pišejo časopisi, pa tudi vreme je vedno aktualno.

Zelo radi prihajamo na skupino, TULIPANČKOV, kot jo imenujemo in komaj čakamo, da je teden naokrog in se zopet srečamo. Upamo, da bomo imeli še dolgo možnost obiskovati skupino.

Hvala vsem prostovoljkam za trud, prijaznost in čas ki ga posvečajo nam starejšim.

JANA TOPORIŠ, Tulipani

Sončna ura te uči,
štej le svetle sončne dni!
Če ti je kdaj hudo,
kar pozabi na to,
saj bo jutri spet lepo !

Večkrat s to pesmico, ki jo imenujemo naša himna, začnemo naše druženje. V pogovoru o tem srečanju, smo si vsi edini: vi se ga veselimo! Predvsem naju z Albinco veseli, da naju imajo najine prijateljice rade. Zelo jih imava rade tudi medve!

Naša Metka, naš idol, pravi: »Ujela sem se kot muha na limanice. Muha zajoka, jaz pa se široko nasmejim in uživam. Uživam ob prelepem pomladnem cvetju, ob tihi glasbi, ko se sproščam, z vzdihom in izdihom sprostim telo in napolnim svojo dušo z novo energijo. Rada zapojem naše lepe, vesele narodne pesmi.«

Marja doda: »Kavica nas poživlji in misli stečejo...«

Mici je z veseljem prišla v dom, rada ima vse osebe, ki ji je pomagalo, predvsem pri prvih korakih... O skupini pa pravi: »Skupine rada se udeležim, ker tam največ dobre volje dobim.«

Za vsak slučaj pa ima ta naša Mici, ki je vedno dobre volje, vedno s seboj knjigice šal o Gorenjcih, pa o Dolenjcih...

Mimi pa pravi, da ji je najlepše, ko skupaj zapojemo. S tem se strinja tudi Marija, ki s svojim lepim glasom in izjemnim posluhom, skupaj z Mimi skrbita, da preveč ne zafušamo.

Kati nam pripoveduje o svojih spominih na mladost, ki je bila vesela, pa tudi žalostna, toda Kati najraje pripoveduje o veselih dogodkih. Tako zanimivo in zame zares novo o tem kako so bili včasih ljudje povezani z obeh strani meje. Znali so se veseliti, plesati, da so se podplati »znucali«.

Malči pripoveduje o veselju na Dolenjskem, o delu v vinogradu, o močni malici pred delom: popečen kruh, prelit s sladkim vinom. To je bilo moči in veselja in petja pri delu.

Francka se spominja svoje mladosti v Lešah, težkega življenja, vendar vedno rada zapoje narodno pesem.

Tudi Gena rada zapoje in se smeji dobrim šalam, le to jo jezi, ker šale o Gorenjcih vedno govorijo o skopuštvu. Vedno zatrdi: »Taki pa nismo!« Se strinjam !

Mirko nas razveseli s svojimi spomini na mladost, na ljubezni...

Z Albinco obljubljava, da bova vedno poskušali našo skupinico razvedriti, včasih kaj zanimivega povedati, si izmislili kakšne zanimive igre, prislunhile kdaj tudi težavam, če jih nama bodo prijateljice zaupale. S pesmijo pa si bomo olajšale in razvedrile naše duše.

BREDA BEDINA, Upanje

Naše pevske vaje so zelo prijetno poživilo. Da pa je še bolj živahno, uporabljamo zraven še preprosta glasbila, tako da se naše petje še lepše sliši. Želimo, da bi se nam še kdo pridružil.

MARIJA BRIŠAR, Slavčki

Petje imam zelo rada, a jaz težko sodelujem, ker imam bolj slab posluh. Naši voditeljici sta z nami zelo potrpežljivi, sploh kadar nam gre kakšna pesem težko v glavo.

Med petjem tudi malo poklepetamo, pove kdo kakšen dober vic ali lep doživljajček in tako ura srečanja hitro mine.

Hvaležna sem, da ste me sprejeli medse, saj mi to zelo veliko pomeni, zato še enkrat hvala in srečno naprej!

NEŽKA KIMOVEC, Slavčki

K petju rada hodim zaradi zdravja, ker si s tem ohranjam zdrava pljuča. Kdor poje rad, ne misli zlo.

MARIJA BREJC, Slavčki

Mene je k petju nagovorila prijateljica. Najprej sem oklevala saj ne poznam not. Pa mi pravi ona, da pojemo brez not. Na skupini smo vesele in se imamo rade, zato sem zelo zadovoljna. Ker imamo dobri učiteljici Nušo in Rino, na uro petja rada hodim.

ANGELCA RUPAR, Slavčki

Pravijo, da kdor poje, dvakrat moli. Petje je najlepše na svetu, to me zelo veseli, zato rada hodim k pevski uri. Komaj čakam dneva, ko prideta Nuša in Rina, zato naj jih zelo rada pohvalim.

MIMI ŠTER, Slavčki

Rada hodim k pevski uri, ker se imamo fletno. Veselo prepevamo in ura nam hitro mine.

ANGELCA KNIFIC, Slavčki

Poleg vezenja so pevske vaje moje največje veselje. Zelo rada poslušam Rino in Nušo.

IVANKA HRIBAR, Slavčki

Petje me sprosti in obenem tudi nasmeji. Med pevkami se počutim zelo dobro, saj one skrbijo, da na uro ne zamudim.

FRANCI OMAN, Slavčki

POKLICI V DOMU

Perica, likarica, šivilja

Ko vsako jutro pralni stroji zabrnijo,
me z delom pohitimo,
ob pranju, likanju in razvažanju perila se potimo
in nasmehov na obrazih zadovoljnih ljudi se veselimo.

Danica Borkovič

Skoraj ne morem verjeti, da mineva 21 let, odkar sem prvič
prestopila prag doma. Zelo dobro se spomnim tega dneva, saj
sem na svoj rojstni dan nastopila novo službo. Zame je bila kar
velika sprememba, saj sem v Bolnici Golnik delala v kuhinji,
v domu pa so me zaposlili kot strežnico, a sem se kar hitro
seznanila z delom. Z veliko ljubeznijo sem stanovalcem, poleg
svojega dela, rada naredila še kakšno dodatno uslugo. Kasneje

sem nekaj let opravljala delo šivilje,
zadnja štiri leta pa dela perice in likarice.
Všeč mi je, da imam vedno veliko stika
s stanovalci, saj je tako malo potrebno,
da jim polepšamo dan. Ko prinesem v
sobo stanovalcu oprano in lepo zlikano
perilo, me vedno pričakajo z dobro voljo
in iskrenim nasmehom na obrazu. Ko
odhajam iz njihovih sob, sem srečna
ker vidim, da so ljudje z mojim delom
zadovoljni.

Gordana Radoševič

V pralnici sem zaposlena tri leta. Zelo
sem zadovoljna tako z delom kot z
odnosom med sodelavkami in sodelavci
v pralnici ter v celotnem kolektivu. S
stanovalci sicer nimam stalnega stika, kar
pa ga imam, je stik pristen in pozitiven.

Delo opravljam z veseljem in
odgovornostjo, saj se zavedam, da je delo v teh časih zelo velika
vrednota.

Nataša Verderber

Sedmo leto sem že zaposlena v Domu Petra Uzarja. Delam kot
šivilja, po potrebi pa priskočim na pomoč tudi v pralnici. Svoje
delo opravljam z veseljem. Zelo rada vidim, če me obišče kdo od
stanovalcev, daj jim kaj zašijem ali pa kako drugače pomagam
če le morem. Z njimi zelo rada poklepetam, kajti vsak ima svojo
življenjsko zgodbo in nekatere izmed njih so prav zanimive.
Najlepše darilo pa je nasmeh na njihovem obrazu, takrat veš, da
so tudi oni zadovoljni.

Damjana Meglič

NOVI OBRAZI

Maja Kržišnik, dipl. med. sestra

Spomini na Tržič me vežejo že iz otroških let, ko sem se učila prvih zavojev na belih strminah Zelenice. Občudovala sem visoke vrhove okoliških gora in sanjala o tem, kako bom enkrat stala na njih. Z vztrajnostjo in veliko dobre volje, se mi je želja kmalu uresničila.

Ko danes stojim na katerem od okoliških vršacev in zrem v dolino, se mi vedno znova nariše nasmešek na obrazu, hkrati me prevzame občutek, da je v življenju moč doseči prav vse, samo želeli si je treba.

Poklicna pot me je nepričakovano znova zanesla v te čudovite kraje, ki jih začenjam spoznavati še na nekoliko drugačen, a nič

manj zanimiv način. Že takoj ob prihodu v dom Petra Uzarja sem začutila pozitivno energijo ter občutek, da nihče na tem svetu ni sam, ter da še kako velja slovenski pregovor »V slogi je moč«.

Upam, da bom s svojo vedro naravo, izkušnjami ter željo stremeti k popolnosti, postala nepogrešljivi člen v vaši zgodbi.

Mira Zalokar, receptorka

Zelo rada sem v stiku z ljudmi in upam, da bom svoje delo dobro opravljala in s tem pomagala stanovalcem doma.

KO GRE TVOJA POT OD TOD

Ob odhodu na novo službeno pot

Ko sem pred 19 leti kot mlada srednja medicinska sestra prišla v Dom Petra Uzarja v službo, si nisem niti v mislih predstavljala, da bo moje poslanstvo v tej hiši pustilo na meni tako velik pečat, kot ga je.

Na novo delovno mesto odhajam zaradi priložnosti, ki je nisem smela zamuditi. Odhod v meni prebuja boleče občutke, saj po 19 letih dobrega počutja v hiši in preživetih premnogih zanimivih doživetjih ni lahko kar tako pretrgati popkovino, ki je v teh letih

nastala med menoj in domom.

Hvala, predragi stanovalci in vaši svojci za vse dobre besede, pohvale in tudi kritike, saj na njih dozorevamo in se učimo. Naučili ste me spoštovati stare ljudi, v vas je toliko preprostega posvetnega znanja in izkušenj, da srečen vsak, ki zna to izkoristiti sebi v prid. Pogrešala vas bom.

Hvala vodstvu doma za vso podporo pri doseganju mojih ciljev, za razumevanje in izredno korektnost ob mojem nenadnem odhodu.

Dekleta moja! Nekateri ste se ob novici oddahnili in ste veseli, da grem; druge ste izrazile drugačna čustva. Zavedam se, da nihče ni nenadomestljiv in vam privoščim da bi poleg Rudija, ki je

zlat fant, dobile še koga, ki vas bo ravno tako znal poslušati in vas voditi čez delovne procese. Sodelujte med seboj, bodite prijateljice in si stojte ob strani v dobrem in slabem. Rada vas imam.

Rudi in Dejan! Bila sta krasna bližnja sodelavca, imela sem občutek, da skupaj tvorimo dober tim, tudi sodelovali smo tako, kot si človek lahko samo želi.

Damjani! Rada vaju imam, za obe upam, da se bomo kdaj dobile na kavi. Ne obupujta pred preprekami, obe se znata dokazati z znanjem in pridnostjo.

Silva, Marjeta, Alenka, Maja! Bili smo super strokovni tim. Še naprej bodite tako srčne, kot ste sedaj.

Tudi vse ostale sodelavce bom po toliko letih težko pozabila in obljubljam, da bom prišla občasno na kak obisk.

Bodite zdravi in srečno!

Janja Duh

Ob odhodu v pokoj

Prišel je čas, ko se je treba posloviti. Vsako obdobje v življenju prinaša kaj novega. Življenjske izkušnje in preizkušnje so vedno večje in težje, naša ramena pa nosijo vedno večje breme.

Zadnja leta delovne dobe sem preživela med vami, drage sodelavke in sodelavci. Z veseljem sem bila del vašega kolektiva. Z zelo velikim veseljem pa sem bila tudi del življenja naših stanovalcev. Vedno sem se poskušala živeti v vsakega posameznika, čeprav mi včasih ni uspelo najbolje.

Prav pa je, da se zavedamo, da delamo z ljudmi tako, kot bi si želeli, da drugi delajo z nami.

Hvala vam za vse in ostanite zdravi!

Nada Gliha

SKOZI ODPRTA VRATA

Zdravstveni dom Tržič

»ZDRAVI IMA MNOGO ŽELJA,
BOLNI PA LE ENO.«

V življenju imajo zelo pomembno vlogo zdravniki, medicinske sestre, reševalci in drugi zdravstveni delavci. Na svet prijkamo ob pomoči zdravnika porodničarja, babice in medicinske sestre. V otroštvu se borimo proti otroškim boleznim, kasneje so pogoste poklicne bolezni, poškodbe, rane, zoboboli, kronične bolezni. S starostjo pa človeško telo peša, pojavi se zvišan krvni pritisk, povečan holesterol in diabetes. Zdravnik postavi diagnozo in predpiše ustrezna zdravila, ki bolezen omilijo ali pa pozdravijo.

Ob sprejemu starostnika v dom je poleg drugih njegovih dokumentov še anamneza. Medicinsko osebje doma upošteva navodila zdravnika. Stanovalcu se lahko zdravje poslabša, takrat pokličejo zdravnika.

Dom Petra Uzarja že od samega začetka sodeluje z Zdravstvenim domom Tržič, od koder v našo ambulanto redno prihajajo dr. Blaž Lavtižar, dr. Alice Kikel in dr. Špela Resnik. Stanovalci, ki želijo zdravnikovo pomoč, se za obisk pri zdravniku dogovorijo z ambulantno sestro.

Še preden ga vidimo, že slišimo sireno vozila reševalne službe, ki izvaja čim hitrejšo zdravstveno oskrbo in prevoz v bolnišnico.

Marsikatero zadrego ali stisko pa poskušamo rešiti tudi s pomočjo patronažne službe Zdravstvenega doma Tržič.

Tanja Ahačič

Zdravnik splošne/družinske medicine v domu starejših občanov

Kot ena izmed zdravnikov Zdravstvenega doma Tržič občasno prihajam v Dom Petra Uzarja v Bistrico pri Tržiču. Gospa Marjeta Šumič me je sredi marca letošnjega leta poklicala in me vprašala, če poznam glasilo Poklon jeseni. Izrazila je željo, da bi za glasilo napisala nekaj misli.

Povedala sem, da glasilo poznam. Prvič sem ga opazila ob nekem nadomeščanju zdravnika Blaža Lavtižarja v ambulantni. Z zanimanjem sem ga vzela, da bi pregledala njegovo vsebino. Vzela sem ga tudi z namenom, da ga odnesem domov svoji mami, ki je starejša gospa dvainosemdesetih let in sem bila prepričana, da jo bo vsebina zanimala in ob prispevkih in fotografijah spoznala kakšnega znanca ali znanko. Že na prvi pogled se mi je zdela vsebina zanimiva, pestra in odraža življenje v domu z vsemi aktivnostmi s starejšimi občani.

Drugi razlog, zaradi česar sem se vabilu odzvala, je tudi prijateljstvo z znanko, ki se ukvarja s starejšimi in njena želja je bila, da povem nekaj o Starostniku in zdravilih na nekem srečanju Društva upokojencev Tržič. Po kratki predstavitvi na tem srečanju smo se pogovarjali tudi o težavah in življenju starejših občanov, ki sicer še živijo doma in zanje skrbijo bodisi drug zakonec, partner, njihovi otroci, znanci ali pa živijo sami in si želijo družbe ali manjše pomoči. Tako sodelovanje z Društvom upokojencev se mi je zdelo koristno in z veseljem sem sodelovala.

Tretji razlog je tudi ta, da sem kot zdravnica družinske medicine pri svojem delu v veliki meri vpletena v delo s starejšimi ljudmi. V ambulanti imam pretežno starejšo populacijo in sem si pri svojem delu nabrala kar nekaj izkušenj. To so posebej občutljiva skupina ljudi, z veliko potrebami in več zdravstvenimi težavami, ki jih mora zdravnik družinske medicine usklajevati. Sodelovati mora s specialisti različnih specialnosti, drugimi sodelavci, ki skrbijo za starejše in delovati v dobro pacienta, ki je v tem primeru starostnik z vsemi svojimi značilnostmi in potrebami.

Poleg dela v ambulanti v Zdravstvenem domu v Trzinu pride včasih potreba, da pridem v vaš dom v Bistrico kot dežurna zdravnica ali zdravnik, ki nadomešča vašega stalnega zdravnika. Takrat je moja vloga malo drugačna. Kot dežurno zdravnico me pokliče vaša medicinska sestra, mi pove, kakšna težava je nastopila pri nekem varovancu, sporoči mi osnovne podatke, ki so vnaprej dogovorjeni in jih rabimo za naše nadaljnje ukrepanje in se napotim sama ali z ekipo sodelavcev zdravstvenega doma na obisk. Včasih lahko rešimo nastalo situacijo sami, včasih moramo varovanca napotiti v bolnišnico.

Pri nadomeščanju v ambulanti je delo podobno kot v ambulanti v zdravstvenem domu, le da pacienti - varovanci bolje poznajo vaše osebe in včasih rabimo zdravniki, ki nadomeščamo, malo več informacij o posamezniku, da zaključimo obravnavo. Delo poteka nemoteno, strokovno in po končanem delu odhajam iz ambulate zadovoljna.

Pri delu v vaši ambulanti se srečujem tudi z mnogimi mojimi bivšimi pacienti. Vzamem si trenutek časa, se ustavim, izmenjamo nekaj besed in se poslovim, ker me čaka drug pacient ali pacientka.

Delo v ambulanti v domu starejših občanov se v določeni meri razlikuje od dela v zdravstvenem domu, zdravniki sodelujemo z več vašimi sodelavci, ob tem se vsi skupaj trudimo za čim boljšo obravnavo varovancev v domu in upam, da so tudi vaši varovanci in svojci zadovoljni z našim delom.

Alice Kikel, dr. med.

DELOVNI ČAS AMBULANTE V DOMU

PONEDELJEK	9.30 – 13.00
TOREK	7.00 – 10.00
SREDA	9.30 – 13.00
ČETRTEK	7.00 – 10.00
PETEK	7.00 – 13.00

DELOVNI ČAS AMBULANTE, TER VSAKRŠNE SPREMEMBE, DOLOČA ZDRAVSTVENI DOM TRZIN.

Za informacije o zdravstvenem stanju vašega svojca ali za posvet se predhodno naročite v ambulanti na telefonsko številko 04/598 03 20.

Ko oko se utruji,
korak mi obstane,
me roka poboža,
pod dlan me vzame.

Skrbi odhite.
Doma sem, pomislim.
Nasmeh se nariše,
me sreča objame.

Pred sedmimi leti, ko sem prvič prestopila vrata vašega doma, me je prevzel prijeten občutek, kako drugačen in prijazen je. Na pogled urejen kot manjši hotel, z okrašenimi stenami in nenehnim dogajanjem.

Od takrat občasno pridem v dom, ko nadomeščam domskega zdravnika. Vsakič znova mi je prijetno pri srcu, ko vidim, kako zavzeto skrbi osebe za varovance. Eni peš, drugi na vozičkih, vsi pa v neprestanem dogajanju, bodisi nege, terapije ali pa druženja.

Ob pomoči sester in negovalk je moje delo z varovanci prijetno in tudi večje zdravstvene stiske se da razrešiti. Malo klepeta, veliko pisanja, občasnega čakanja in glasnega govorjenja. To je drugi dom varovancev, kjer vsak lahko najde toplo besedo in stisk dlani ob stiski.

Z veseljem se bom še naprej vračala v vaše okolje. Hvala vsem, ki ustvarjate to malo oazo.

Špela Resnik, dr. med.

VARUH PACIENTOVIH PRAVIC:

1. Ustno ali pisno prijavo kršitve se poda direktorici mag. Renati Prosen
 2. Zastopnik za območje ZZV Kranj je Avgust Rebič
- Podrobna navodila so vidna na steni pred ambulanto.

REŠEVALNI PREVOZI, LAIČNI PREVOZI, SPREMSTVO STANOVALCEV NA SPECIALISTIČNE PREGLEDE

REŠEVALNI PREVOZI: Reševalni prevoz odobri zdravnik glede na zdravstveno stanje stanovalca. V primeru, da se stanovalec še lahko presede v osebni avtomobil, mu praviloma reševalni prevoz ne pripada. Pripadajo pa nepokretnim

stanovalcem, onkološkim bolnikom za čas obsevanja oziroma prejemanja kemoterapije.

LAIČNI PREVOZI: Sem spadajo vsi prevozi pokretnih stanovalcev, ki še lahko sami hodijo oziroma se lahko presedejo v osebni avtomobil. Laično spremstvo praviloma zagotavljajo svojci sami. V primeru, da tovrstnega prevoza ne morejo zagotoviti, se lahko obrnejo na zunanjega izvajalca. Telefonska številka in cenik sta vidna na vseh oglasnih deskah v domu.

SPREMSTVO STANOVALCEV: Spremstvo stanovalcev, ki sami niso sposobni aktivno opraviti obiska pri specialistu zagotavljajo ravno tako svojci. V primeru, da ne uspejo, se ponovno lahko povežejo z zunanjim izvajalcem, katerega telefonska številka in cenik sta vidna na vseh oglasnih deskah v domu. Stroške za prevoz in spremstvo je potrebno zagotoviti vnaprej, se pa o vsem dogovarjamo nekaj dni pred planiranim pregledom.

Janja Duh

MISLI SVOJCEV NAŠIH STANOVALCEV

Jesen življenja Marije Karo

Tri sestre sedimo in se pogovarjamo. Dan je turoben, v glavi pa se nam podijo razne misli. Zato smo se odločile nekaj napisati o naši mami Mariji Karo, ki je že četrto leto v domu starejših občanov Petra Uzarja.

Rodila se je v številni družini na Kozjanskem. Od doma je morala oditi zelo zgodaj. Kasneje jo je pot zanesla na Gorenjsko. Med vojno si je ustvarila dom in družino v Ribnem, vendar je kmalu ovdovela. Ker pa nesreča nikoli ne počiva, so se tudi njej pripetile poškodbe, ki so jo pripeljale v dom.

V svojem aktivnem življenju je z veseljem opravljala računovodska dela, zato ima s številkami veselje delati še danes. Vrsto let je požrtvovalno delovala tudi v humanitarni organizaciji Rdeči križ.

Odločitev za odhod v dom je bila težka, vendar je sama spoznala, da ima v njem vse, kar človek v tej starosti potrebuje

– v juniju bo namreč dopolnila 90 let. V domu sta bivali že njeni sestre Albina in Kristina, od katere smo se nedavno poslovili. Z bivanjem v domu je zelo zadovoljna, predvsem pa s prijaznostjo in načinom dela osebja, ki se trudi po svojih najboljših močeh.

Vsakokrat, ko jo obiščemo, nas prevzame prijetna okolica na robu gozdička z urejenim parkom in negovanimi cveticami.

Zelo pomembno je, v kakšnem okolju živi človek, ki potrebuje tujo pomoč in to je tisto, kar daje navdih in toplino.

Hvala vsem zaposlenim!

Hčerke Jana, Olga in Zlata

Spoštovano osebje Doma Petra Uzarja!

Minilo je 37 mesecev odkar je bil oče sprejet v vaše okolje. V teh mesecih, ko sem ga obiskovala, sem tudi sama spoznala veliko dobrih, hrabrih in pozornih ljudi. Zelo sem vesela, da sem vas spoznala in navezala stike. Z vsemi sem vedno spregovorila kakšno lepo besedo in jih dobila tudi nazaj, tudi skupaj z mamo sva doživeli lepe trenutke ob raznih praznovanjih.

Iskreno se zahvaljujem kompletnemu osebju in ostanite taki kot ste. Ostali boste v lepem spominu tako meni kot moji mami.

Hvala za vse kar ste naredili za mojega očeta VRTLAR FABJANA!

Lep pozdrav ter veliko uspeha tudi naprej vam želi družina VRTLAR!

Spoštovani!

Junija 2009 je bila v vaš in naš dom sprejeta moja mama Kristina Špik. Od takrat sem bil pogost obiskovalec. Lahko rečem, da je to težak korak za osebo in svojce, a z vašim strokovnim pristopom in sodelovanjem se marsikatera težava ublaži.

Ves ta čas sem občudoval osebje, zaposleno na katerem koli delovnem mestu, koliko energije, dobre volje, kljub slabim dnevom stanovalcev in njihovih boleznih, ste vlagali in se darovali za vse te ljudi, ki jim je to nov in največkrat poslednji dom. Na vaše delo in strokovnost res nimam pripomb in bi se vam rad vsem še enkrat zahvalil za vse, kar ste storili za mojo mamo. Želim, da ostane Dom Petra Uzarja še naprej na tako visoki ravni oskrbe in če bom kdaj potreben vaše pomoči vem, da bom prišel med dobre ljudi.

Še enkrat vsem res velik HVALA!

Anton Špik

ŽIVIMO ŽIVLJENJE

Ko se za teboj zaprejo hišna vrata

Ko pridejo leta, se vedno pojavi vprašanje kako naprej, kdo ti bo v uteho in ti pomagal reševati življenjske probleme. Ob takem razmišljanju postanejo živci vedno napeti – a glej, potem pa pride vabilo za v dom.

Moja odločitev za odhod v dom je bila zelo hitra, kot da odhajam na počitnice, samo, da s teh počitnic ni več vrnitve domov. Časa za odgovor na povabilo ni bilo veliko in tako sem šla.

V domu sem tako od 15. oktobra 2012. Hitro se je bilo treba posloviti od starega načina življenja in se živeti v nov red. Doma je bilo življenje mirno ter ustaljeno in, ko se spomnim na čas mojega prilagajanja mi včasih zastane dih in oči se mi

napolnijo s solzami. V takem vzdušju včasih minevajo dnevi, ki niso enaki mirnemu življenju doma.

A tudi v težavah se najde rešitev. In ta rešitev zame je bila Mara Stegnar, ki mi je prva prišla naproti, ko sem prestopila prag tega doma. Za dobrodošlico mi je najprej skuhalo kavo in me odpeljala na pogovorno skupino. Nato mi je razkazala dom, mi povedala kje je kaj, na koga se obrnem, če kaj potrebujem in kakšen je dnevni red. Ob tem sva srečali veliko tržiških znank in znancev, in videla sem, da Mara ni v pomoč samo meni, pač pa je svojo pomoč nesebično nudila tudi drugim stanovalcem doma. Pri srcu mi je postalo takoj lažje.

Toda prišel je žalostni dan, ko je Mara zbolela. Hotela sem poslati pozdrave v bolnico, nakar je moja pošta prestregla še bolj žalostna novica, da naše drage Mare ni več. Kako? Saj je bila še včeraj tako polna zanosu, da pomaga drugim.

Mare ne bom nikoli pozabila. Zmanjkuje mi besed, ker me oblivajo solze. »Naj ji Bog podeli zaslužen plačilo!«

Vsem nam pa en velik »Na zdravje!«. V vseh težavah se najde rešitev. Strahovi in ugibanja, ki te spremljajo ob prihodu v dom se razblinijo, ko te tako toplo sprejmejo prijazni in odgovorni uslužbenci, ki jih lahko vprašaš karkoli se tiče doma in življenja v njem. Nasmejan obraz na vsakem koraku prežene iz tebe vse strahove, tako da se v tem domu res lahko počutiš »kot doma«.

Tem ljudem, ki odganjajo »bivalni strah« iz hiše, ki se ji pravi »Zadnji dom«, prisrčna hvala!

Metka Kavčič

Marja zopet za volanom

Na deževno majsko soboto je v Begunjah na zavarovanem poligonu potekala akcija »Vozim 202«, ki jo je organiziral Val 202, namenjena pa je bila voznikom, starim nad 65 let, da preizkusijo in obnovijo svoje vozniške sposobnosti ter znanje o cestno prometnih predpisih.

Akcije se je udeležila tudi stanovalka našega doma Marja Košir,

na pobudo vodje zdravstveno negovalnega tima Dejana Nojića, ki je gospo tja tudi spremljal. Gospa je tako po več kot enem letu zopet sedla za volan in se tako povrnila v svoje vozniške dni.

Preden se je usedla v avto, je novinarka Vala 202 najprej izvedla z gospo intervju. Posnetek smo kasneje poslušali po radiu. Priznala je, da ima kar malo treme, a ko se je skupaj z inštruktorjem varne vožnje odpeljala po poligonu, se ji je zopet povrnil občutek za vožnjo.

Vozniški izpit je imela 50 let in zase pravi, da je bila dobra voznica, saj v vseh teh letih ni imela niti ene prometne nesreče.

Želja po tem, da bi zopet vozila avto še vedno ostaja, a se zaveda, da se je v zadnjem času nabralo kar nekaj zdravstvenih težav, ki bi varno vožnjo ovirale.

Zelo je hvaležna Dejanu za to prijetno doživetje, da je po enem letu spet lahko sedla za volan, pa čeprav samo za nekaj minut.

Marjeta Šumič

Spomladanski izlet na Brezje in Bled

Jasno spomladansko jutro je napovedovalo prijeten dan. Po dneh spremenljivega vremena in dežnih kapljah skoraj vsak dan, so bili prvi jutranji žarki pravi balzam za dobro počutje. Nujno jih je bilo izkoristiti za izlet. Tako kot že tradicionalno vsako leto, smo tudi letos za naše prvo »potepanje« izbrali Brezje in Bled. Polni dobre volje in tako kot majhni otroci polni pričakovanj po odkrivanju nečesa novega, še nikoli vidnega, smo po zajtrku z avtobusom zapustili dvorišče našega doma. Vožnja je bila kratka in polna novih informacij ter zanimivosti o našem največjem romarskem kraju, o slovenskem narodnem svetišču. O Brezjah. Bazilika Marije Pomagaj tako mogočno kraljuje na Brezjanskem polju, Stol in Dobrča v ozadju pa ji še dodajata mogočnost. Pred vhodom v cerkev malo postojimo, s pogledom objamemo okoliške hribe, ujamemo še zadnje

sončne žarke ter skozi veličastna vrata vstopimo v notranjost cerkve. Udeležba pri sveti maši nam pokloni notranji mir ter nas napolni s posebno energijo. Zapustimo cerkev in se na prostoru pred njenim vhodom, katerega je uredil arhitekt Jože Plečnik, fotografiramo. Pravijo, da je spomin edini raj, katerega nam ne more nihče izgnati. Odpeljemo se proti Bledu. Popolnoma se strinjam z ugotovitvijo, da je Bled biser Gorenjske. Že naš največji slovenski pesnik dr. France Prešeren je zapisal: »Dežela Kranjska nima lepš'ga kraja, kot je z okol'šno ta podoba raja.« Pogled na otok s cerkvico, katerega kot v pravljičah varuje jezero ter na mogočno strmo pečino z gradom, je čudovit. Panoramska vožnja okoli jezera s pogledi obsijanim od sončnih žarkov nikogar ne pusti ravnodušnega. Spremljajo nas pletne, ki vozijo turiste na otok, da pozvonijo na zvonček želja, kateri po ljudskemu izročilu izpolni vse želje. Prispemo do Male Zake, središča naših uspešnih veslačev. Pozdravijo nas labodi, race ter krošnje mogočnih divjih kostanjev. Posladkamo se s sokom, kavo ter piškoti. Vsi smo mnenja, da je dan čudovit, popoln. Želimo si, da bi posedanje na soncu kar trajalo in trajalo. A kaj ko nas do zvončka želja loči »nekaj litrov« vode. Tiktakanje ure nas opominja, da bo čas za odhod. Še zadnje današnje skupinsko fotografiranje na obali Blejskega jezera nam bo v spomin na lepoto in doživetja današnjega dne.

Maja Lapuh

Zelo sem bil vesel, ko smo šli na izlet. Brezje mi veliko pomenijo in si zelo želim, da bi jih lahko večkrat obiskal. Na Bledu mi

je bil najbolj všeč razgled na jezero in pitje kave na terasi restavracije s pogledom na otok.

Alojz Škoberne

Bilo je zelo lepo, tako ne Brezjah kot na Bledu. Bled je čudovit. V cerkvi sem gledala Marijo Pomagaj in ji rekla: "Marija ti vse vidiš in ti vse veš. Poznaš me." Nepozaben izlet.

Helenca Rozman

Na Brezjah je bilo enkratno, tam je vedno lepo. Tudi Bled je čudovit, vsi ga občudujemo. Želim si, da bi te lepote lahko obiskal večkrat letno.

Franci Oman

NAŠA 90-LETNIKA

Jože Černigoj

Frančiška Nartnik

Iskrene čestitke

PODOBA V ZRCALU

Mirko Majer, človek stoterih idej

Rodil se je 25. 10. 1924 v Križevcih na Hrvaškem, kjer je preživel otroška leta. Višjo gimnazijo je obiskoval v Koprivnici. Bil je mlad, zdrav športnik in v 7. gimnaziji je moral v vojaško akademijo. Država je potrebovala izobražene vojake, saj je bila pred vrati vojna. Med vojno je bil ranjen, po vojni pa je dobil zdravstveno priporočilo za rehabilitacijo v visokogorju. Pa je na praznovanje v Križevce prišla mlada, prikupna Mara. Zaljubila sta se, se poročila. Mirko in Mara sta 60 let živela v lepem zakonskem in družinskem sožitju z dvema otrokoma. Mirko je v Slovenijo prišel s posebno ljubeznijo. Začel je občudovati

lepoto zelenih gozdov, bistrih potokov, zasneženih vršacev. Tržič ga je navdušil s svojo klimo. Leta 1948 se je zaposlil v BPT pri tehničnem direktorju ing. Smoliku, kjer je Mirko izkoristil svoje tehniško znanje. Kasneje je vodil nadzor nad visoko gradnjo in rekonstrukcijo zastarelih objektov, izgradnjo nove klimatske naprave. Nadzoroval je vzdrževanje hidro central, hudourniških potokov. Takrat so tudi rekonstruirali železniško progo tako, da je lokomotiva pripeljala bombaž direktno v tovarno. V BPT so verjeli, da je zadovoljen delavec – dober delavec in za svoje delavce so zgradili stanovanja. Zrasli so bloki na Cankarjevi

cesti in v Bistrici ter počitniške hišice v Materadi pri Poreču. Mirko je predlagal turistično povezovanje obale in visokogorski turizem, železniško progo do Podljubelja, a je naletel na gluha ušesa.

Nove ideje je kar stresal iz rokava, zato so ga povabili v Turistično društvo. Skupaj s Spomeniškim varstvom Kranj je izdelal prvi prospekt o Trziču, v katerem sta bili tudi fotografiji gotskega stropa cerkve pri Svetem Juriju in renesančni strop v cerkvi Sv. Jožefa.

Mirko je bil pobudnik znamenite in prepoznavne Šušarske nedelje, kjer je sodeloval 22 let, in je za to prireditev izdelal prospekt. Na prvi prireditvi je bilo le 6 stojnic čevljarske obrti. Kaj pa danes?

20 let je delal v odboru za pripravo in izvedbo prireditve Mednarodni dnevi mineralov in fosilov. Narisal je 4 znamke z motivi iz geologije, prva znamka je izšla l. 1993. Ta prireditev je poskrbela za še večjo prepoznavnost Slovenske geološke poti, ki poteka tudi skozi Dovžanovo sotesko.

Aktiven je bil v Planinskem društvu, saj je bil 20 let načelnik gradbenega odbora in takrat so zgradili dom Pod Storžičem.

Mirko je veliko hodil po terenu, navduševali so ga sakralni objekti, gradovi. Pa jih je likovno upodobil. Je avtor 250 grafik, pripravil je 8 razstav. Rad se spominja razstave, ki je bila v Begunjah pri Avenikovih. V župnijah Kovor in Križe pa sta njegovi stalni zbirki grafik sakralnih objektov. Ponosen je, da sta mu pri razstavah pomagala zakonca Petek, uvodnike pa je napisal dr. Ivan Sedej.

Pobudo za 30 risb zdravilnih rastlin na Gorenjskem pa sta mu dala vnukinja, ko je še študirala farmacijo, in prof. dr. Štrukelj, to

je danes stalna zbirka na Fakulteti za farmacijo v Ljubljani.

Tržičani so cenili in spoštovali njegovo delo, l. 1996 je prejel Zlato Kurnikovo plaketo za izredne ustvarjalne dosežke in publicistično delo. Je prejemnik Prešernove nagrade za Gorenjsko in decembra 2005 je prejel plaketo Občine Tržič. Mirko je tudi častni član Planinskega društva Tržič, Mednarodne razstave mineralov in fosilov ter Turističnega društva Tržič. Je dobitnik 30 priznanj in 20 plaket, ki jih bo predal Tržiškemu muzeju.

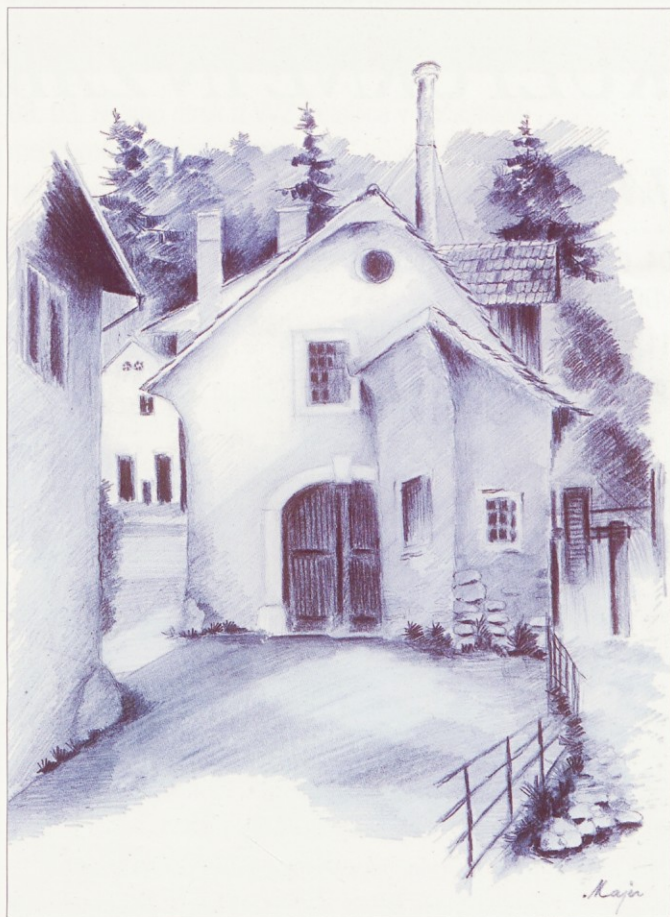
Pa ni bilo vedno vse z rožicami postlano. Preden so zgradili bloke v Bistrici, so tam kraljevale njive in travniki. Mirko je prepričeval Bistričane o dobrih straneh, ki jih bodo prinesle novogradnje, takrat pa se oglasi nekdo, ki je nasprotoval pozidavi: »Mislil sem, da ste moj prijatelj in pameten človek. Sedaj pa vidim, da ste en osel. Tukaj ne bo nobenih blokov.«

Mirko Majer je bil tudi član gradbenega odbora za izgradnjo Doma Petra Uzarja, danes pa v njem prebiva. Ko so v Domu Petra Uzarja obeležili 25 let delovanja, jim je poklonil 5 grafik. Ko pa se je preselil v dom, je s seboj prinesel dve sliki kraškega ruja, tehnika barvne krede.

Zelo je hvaležen vodstvu in zaposlenim v domu, saj je od njih začutil ljubezen do sočloveka, njegovo toplino.

Mirko, bodite ponosni, da se je toliko vaših idej uresničilo in živijo še danes.

Tanja Ahačič

vse teče...

V letu 2013 so se nam pridružili:

Stanislav Lutar, Jožefa Praprotnik, Marija Kavčič, Ivana Šilar, Mirko Majer, Ana Bajc, Frančiška Černigoj, Jože Černigoj, Marija Rink, Frančiška Cizelj, Ivanka Potočnik, Marija Kosmač, Maksimiljan Česen, Jožef Stare, Štefanija Virč, Ljudmila Čuk, Frančiška Soršak, Lovrenc Zakotnik, Danica Zakotnik, Ivana Meglič, Angela Markun, Dušan Lazukič, Helena Košir, Srečko Jelar, Terezija Jelar, Branko Frančišek Istenič, Jožefa Stajnko, Ernestina Železnikar, Marija Breda Anderle

***Nikoli ne bom pozabila gospe
Mare, kako dobra je bila z
menoj in kako lepo sva se
razumeli. Zato jo bom zelo
pogrešala. Čeprav je ni več
med nami, ostaja spomin na
njo kakor dehteča roža.
Za njen poseben čut dobrote
naj ji Bog dodeli zaslužen
plačilo na drugem svetu!***

Metka Kavčič

in se izteče...

Zapustili pa so nas:

Jožefa Babič, Ivana Šuštar, Kristina Špik, Jože Poljanec, Marija Stegnar, Gabriela Papler, Marija Benedičič, Anton Kališnik, Antonija Lavtar, Katarina Meglič, Fabjan Vrtlar, Ivana Perko, Bernarda Rant, Jožef Stare, Janez Primožič, Irma Tanacek, Lovro Štamcar, Angela Markun, Marija Zupan, Antonija Zupan, Ana Praprotnik, Marija Stanislava Šober, Cvetka Perko, Ivana Meglič, Veronika Urbanc, Frančiška Černigoj

Domov so odšli:

Jožefa Praprotnik, Marija Kavčič, Marija Kosmač

KULTURNE IN ZABAVNE PRIREDITVE

JANUAR

04. 01. Slikarska delavnica z Vinkom Hlebšem v sodelovanju z VDC Tržič

11. 01. Sveta maša

30. 01. Nastop pevskega zbora TD Ljubljana Šiška v sodelovanju s krajevno organizacijo Rdečega križa Hinko Smrekar

31. 01. Tombola

FEBRUAR

01. 02. Slikarska delavnica z Vinkom Hlebšem v sodelovanju z VDC Tržič

07. 02. Nastop ansambla Vaška godba ter obisk župana občine Tržič mag. Boruta Sajovica v počastitev slov. kulturnega praznika

12. 02. Pustovanje z ansamblom Kranjski furmani

Tudi letos smo z tradicionalnim pustovanjem želeli odgnati že tako dolgo zimo. Da je danes dan za norčije je bilo čutiti

že zjutraj, ko je iz kuhinje zadišalo po slastnih krofih. Ko so se pričele zbirati prve maske in so nas s svojim prihodom razveselili Kranjski furmani, se je pustovanje lahko pričelo. Glasba, ples, smeh ter veselje so bili to dopoldne glavni igralci v našem domu. Maske iz OŠ Bistrica pa so še dodatno poskrbele za pestrost prelivanja barv. Živahno, ni kaj!

15. 02. Sveta maša

19. 02. Strokovno predavanje z naslovom POMEN PREBAVE PRI OHRANJANJU ZDRAVJA, Evgenija Benedetič (organizacija Društva diabetikov Tržič)

22. 02. Praznovanje rojstnih dni stanovalcev rojenih januarja in februarja

26. 02. Potopisno predavanje s projekcijo fotografij z naslovom LEPOTE GORA, Franci Horvat

Skozi okno se pogled večkrat ustavi na bližnjih hribih, gričih ter gorah, kateri so blizu, vendar za nas še vedno tako daleč. Mogočno se vzpenjajo nad mestom in s svojo lepoto prelepo zaključijo očesu vidno pokrajino. Da je narava resnično poskrbela za prelepo darilo našim zanamcem, nam je s svojo projekcijo fotografij dokazal Franci Horvat.

28. 02. Tombola

MAREC

05. 03. Sestanek Društva bolnikov po kapi, strokovno predavanje z naslovom POMEMBOST VSAKODNEVNE TELESNE AKTIVNOSTI ZA BOLNIKE PO MOŽGANSKI KAPI, Franjo Kovačič

07. 03. Skupno srečanje vseh skupin za samopomoč, predstavitev fotografij ob poeziji in prozi Janeza Medveška z naslovom NARAVNE LEPOTE TRŽIČA Z OKOLICO

Imeli smo to čast, da nas je obiskal človek z izredno tankočutnostjo do naše čudovite narave in slovenske kulturne dediščine, ki svoje misli in čustva z neverjetno spretnostjo prelija na platno, papir in fotografijo ter nam vse to nevsiljivo približa in hkrati ozavešča. Tu je ena njegovih pesmi iz zbirke »Ni vsakomur dano«:

NAROBE SVET

*Premalokrat se ustavimo
in se pogovorimo,
se usedemo,
kaj zmenimo,
se nasmejimo.
Premalokrat...*

*Je čas, vsi pravimo tako,
zdaj tak.*

*Čprav razdalje so
z vsakim dnem vse manjše,
postajajo poti,
ki vodijo
od nas do nas
vse daljše in daljše...*

Janez Medvešek

08. 03. Nastop otrok iz VZ Deteljica v počastitev mednarodnega dneva žena

12. 03. Delavnica kulturne zgodovine z naslovom O MOŽGANIH IN RAZUMU, Marko Ogris

15. 03. Sveta maša

27. 03. Velikonočna ustvarjalna delavnica z Marjanom Špeharjem

28. 03. Tombola

29. 03. Tradicionalni nastop učencev Glasbene šole Tržič v počastitev materinskega dne

MATERAM

*Čudež spočetja,
rojstvo, dojenje,
stisk v toplo naročje,
pa radost, veselje,
naše besede, prvi koraki,
učenje, ponos in pohvale,
brezmejna skrb
za na pot v življenje...
Kdo drug bi zmozel
zakladov več dati,
kot nam jih dala je
vsakomur - MATI!?*

Janez Medvešek

APRIL

02. 04. Velikonočna sveta maša

04. 04. Sestanek s stanovalci Nastop Ljudskih pevk iz Trboj

05. 04. Slikarska delavnica skupaj z varovanci VDC Tržič pod mentorstvom Vinka Hlebša

12. 04. Sveta maša

17. 04. Potopisno predavanje s predstavitvijo fotografij z naslovom ŠVICA, Andrej Morelj

19. 04. Praznovanje rojstnih dni stanovalcev rojenih marca in aprila

24. 04. Tombola

MAJ

10. 05. Slikarska delavnica skupaj z varovanci VDC Tržič pod mentorstvom Vinka Hlebša

14. 05. Nastop folklorne skupine »Karavanke«

17. 05. Sveta maša

22. 05. Spomladanski izlet na Brezje in Bled

29. 05. Domski turnir v igranju domina

30. 05. Tombola

JUNIJ

05. 06. Predstavitve knjige »Tržiška dekleta daleč slove«, Bojan Knific

07. 06. Slikarska delavnica skupaj z varovanci VDC Tržič pod mentorstvom Vinka Hlebša

08. 06. Piknik s stanovalci in svojci

Tako kot vsako leto smo se tudi v letošnjem juniju veselili skupnega piknika s svojci naših stanovalcev. Pogled v jutranje nebo nam je obljubljalo lep poletni dan. Že prvi gostje so nam napovedovali številno udeležbo in bili smo veseli vsakega posameznika, ki je prišel, da se z nami povešeli in prijetno zaključi delovni teden. Zaplesali smo ob zvokih ansambla Trik, nasmejal nas je Peška, plesne korake pa so nam predstavile plesalke iz Plesnega studia Špela. Za popestritev programa ter aktivno vključitev naših gostov v dogajanje smo pripravili družabne igre z lepimi nagradami. Kot pa se za vsak piknik spodobi je bil naš spremljevalec tudi srečelov, katerega so nam omogočili prijazni sponzorji. Zadovoljstvo v očeh naših stanovalcev in številne pohvale pa so nam bile v potrditev, da je največji družabni dogodek v letu resnično samo naš dan!

11. 06. Nastop ženskega pevskega zbora »Korošice« z Raven na Koroškem

Gospe je na nastop spremljal predsednik Društva upokojencev Ravne na Koroškem Jože Prednik, ki je med nastopom predstavil nekaj svojih pesmi. Tu je ena izmed njih:

KAJ DEDIJI NE HODIJO V SLUŽBO?

Ne, vnuček moj.
Dediji ne hodijo v službo.
Kdo bi tebi delal družbo?
Kdo bi s tabo jedel pice?
Kdo jezil doma bi bice?
Če bi dedi hodil v službo.

Kdo bi gledal v bicin lonec,
kadar mleko prekipi.
Kdo smejal bi se poredno,
kadar bica se jezi.
To sva vendar jaz in ti.

Kdo bi z vami veselil se zime,
že zato, da čimprej mine.
Veselil se z vami zelenih gričev.
In poslušal petje ptičev,
ko pomlad se v vas pripelje.
Ja- to je dedijem v veselje.
Žal za službo zmanjka časa.

KO BOM VELIK BOM JAZ DEDI!

O gotovo se bo to zgodilo,
še prej se veliko vode v morje bo izlilo.
časa še imaš obilo.

DEDI! DEDIJI PA NE UMREJO

Ne dediji zmeraj živijo.
Kdo bi čuval mularijo?

kdo bi listal po časopisu?

Kdo pravljice bi bral
vnuku, da bi mirno spal.

Ja dediji živijo.

Ko pride čas,
zaprejo knjigo
In - zaspijo.

13. 06. Sestanek s stanovalci

14. 06. Sveta maša

19. 06. Predavanje »Borni v Tržiču«, Bojan Knific

21. 06. Praznovanje rojstnih dni stanovalcev rojenih maja in junija

27. 06. Skupno srečanje vseh skupin za samopomoč Tombola

V tem polletju so pri nas gostovali še:

- Franci Mediževac - razstava idrijskih čipk,
- Marjeta Zlobec - razstava slik,
- Sonja Koren - razstava klekljanega nakita, slik ter drobnih daril,
- Marjan Pančur in Vili Jakopin - razstava slik,
- Janja Švab - razstava nakita,
- Jernej Kosmač - razstava izdelkov domače obrti,
- Jožica Legat - razstava slik,

Tedensko potekajo naslednja srečanja:

- srečanje skupin za samopomoč: UPANJE, ZVONČKI, MARJETICE, TULIPANI, SONČNICA, LUČ, SLAVČKI, MATI MODROSTI, ZIMZELEN, USTVARJALNA SKUPINA
- srečanje bralnega krožka BRANJE - KRAMLJANJE

Maja Lapuh

